

หนอนชุดที่สอง

วินทร์ เลียววาริณ คุยกับหนอน 2 เล่มนี้ เป็นก้าวต่อมาของ วินทร์ เลียววาริณ คุยกับหนอน 1 เช่นเดียวกับเล่มแรก ทั้งหมดรวบรวมมาจากในห้อง คุยกับ วินทร์ เลียววาริณ ณ เว็บไซต์ www.winbookclub.com พื้นที่เชื่อมต่อระหว่าง นักเขียนกับนักอ่าน

ประเด็นเรื่องที่คุณเป็นเรื่องสัพเพเหระ ตั้งแต่หนังสือ ภาพยนตร์ ศิลปะ การเรียน การศึกษา ศาสตร์สายต่าง ๆ ตั้งแต่ฟิสิกส์ ดาราศาสตร์ ไปจนถึงหมอดู และแน่นอนที่ขาดไม่ได้คือปัญหาหัวใจ คัดมาเฉพาะจดหมายที่คิดว่าน่าจะมี ประโยชน์ในด้านต่าง ๆ ต่อคนทั่วไป

เล่มนี้ไม่ได้แบ่งชุดแบ่งภาคเหมือนเล่มแรก แต่ไล่ต่อจากเล่มที่แล้ว จากเดือนกรกฎาคม 2552 ถึงธันวาคม 2554 หมายถึงอ่านไปเรื่อย ๆ หนักบ้าง เบาบ้าง ไม่ต้องเครียด

ขอขอบคุณเพื่อนหนอนหนังสือทั้งหลายแห่งวินทร์บุ๊คคลับดอทคอม ที่ทำให้หนังสือเล่มนี้เกิดขึ้นมาได้

ขอบคุณ อาจารย์ จงจิต-ศุภกิจ นิมมานนรเทพ ที่ช่วยตรวจสอบต้นฉบับ และ นฤมล สกุลศิริวัฒน์ ที่ช่วยทำให้โครงการนี้เป็นไปได้

ขอขอบคุณสปอนเซอร์ทุกท่านในโครงการ *เต็มหัวใจใส่ห้องสมุด* ร่วมบริจาคหนังสือเล่มนี้เข้าห้องสมุดทั่วประเทศ ได้แก่ บริษัท วินด์ ซิลล์ จำกัด, บริษัท ไทยยูเนียน กราฟฟิกส์ จำกัด, บริษัท บีช แบ็กอัพ จำกัด, คุณสมลักษณ์ แหมเกษร, ครอบครัว 'เงาธรรมทรศน์', ครอบครัว 'ต่อ หน้อย เบล ปาล์มมี', พระปณิธาน จิตวิริโย, ดร. อุบล เลี้ยววาริณ และสำนักพิมพ์ 113

ถึงจะคุยเล่น ก็หวังว่าจะเป็นประโยชน์แก่ผู้อ่านตามสมควร

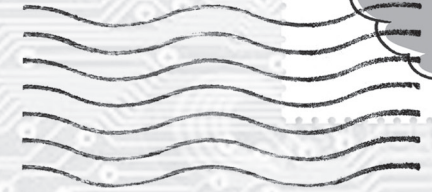
ด้วยรักและมิตรภาพ

วินทร์ เลียววาริณ

www.winbookclub.com

เมษายน 2555

แต่ คิราณี

ผู้ชายคนนี้ไม่เหมาะกับเรา

ท้อ 25 กรกฎาคม 2552

ตอนนี้เศร้ามาก ๆ เลย มีปัญหาเกี่ยวกับแฟนเพราะว่าพ่อแม่เราเป็นทุกข์ไม่
อยากให้เราคบกับคนคนนี้ หลายเรื่องและหลายอย่างที่พ่อแม่และพี่ชายเราเห็น
ว่า ผู้ชายคนนี้ไม่ได้เหมาะกับเรา เราเลือกครอบครัวค่ะ ก็เลยตัดสินใจไม่ติดต่อกับ
เค้า ตอนนี้รู้สึกผิดมาก เพราะเหมือนเป็นเพราะเรารีบลาที่ทำให้ชีวิตด้านอื่น
แย่ไปด้วย จนวันหนึ่งแม่ของแฟนโทร.มาหา ถามว่าทำไมไม่คุยกับลูกเค้า เพื่อน ๆ
เค้าก็บอกว่าเราไปมีคนอื่น ซึ่งจริง ๆ มันไม่ใช่ค่ะ

หนักใจค่ะ ทำยังไงดี ไม่อยากให้พ่อแม่เสียใจอีกแล้ว แต่อีกคนก็แฟน
คือสงสารเค้าค่ะ เคยคุยกันเรื่องนี้แล้ว แต่แฟนเค้าไม่ยอมเข้าใจ เราเลยรู้สึก
เหมือนตัวเองเลวมาก ๆ ที่ทิ้งเค้ามาแบบนี้

☞ ประหลาด! ทำไมถึงรับผิดชอบคนเดียวล่ะครับ? ความรักเป็นเรื่องของคน
สองคน จะทำอะไรก็เป็นการตัดสินใจร่วมกันของสองคน คุณคงไม่ใช่จู้ ๆ ก็
หายตัวไปจากชีวิตเขาโดยไม่พูดจาอะไรไม่ใช่หรือครับ?

ความรักไม่ว่าจะหนักแน่นแค่ไหน ก็ต้องเจออุปสรรค ต่างกันที่ว่าจะเจอ
ในวันแรก ๆ วันกลาง ๆ หรือวันหลัง ๆ ของชีวิต และเมื่อเจอแล้ว ก็ต้องช่วยกัน
คิดหาทางแก้ไข ถ้าไม่สำเร็จก็ไม่สำเร็จ

ถ้าจะเลิกกันก็คุยกันให้เรียบร้อยก่อนเลิก เข้าใจกันดีแล้วก็เลิกกัน ถ้า
จะไม่เลิกก็ช่วยกันฟันฝ่าอุปสรรคด้วยกันจนสำเร็จ ไม่ว่าจะเส้นทางใดก็ต้อง
คุยกันและยอมรับการตัดสินใจร่วมกัน อย่าโทษตัวเองเป็นอันขาดว่าเป็นคนเลว
ไม่ใช่ความผิดของใครทั้งนั้น เรื่องนี้ไม่มีผิดหรือถูกครับ

เจ็บ

kkk 26 กรกฎาคม 2552

สวัสดีค่ะ อา หนอนน้อยตัวนี้ช่วงนี้ยุ่งมาก ก็เลยไม่มีเวลาเข้ามาเยี่ยม
เพื่อนหนอน แต่ก็ยังคิดถึงเหมือนเดิม

ช่วงนี้หนูมีปัญหาหัวใจเล็กน้อยค่ะ แต่มันทรมาณจังเลย หนูขอปรึกษา
เล็กน้อยนะคะ หนูออกหักค่ะ มีผู้ชายคนหนึ่งมาทำให้หนูรู้สึกดีด้วย แต่ว่ามา

ทีหลังว่ามีแฟนแล้ว หนูก็เลยเจ็บ! พยายามไม่ไปยุ่ง แต่มันต้องมีเรื่องให้ยุ่ง
เรื่อย ๆ เพราะทำงานด้วยกัน เขาเคยพูดกับหนูว่า ขอคิดก่อนว่าจะเลือกใครดีที่
เข้ากับเขาได้ดีที่สุด ตอนนั้นหนูอึ้งไปเลยค่ะ เพราะตั้งแต่เกิดมาไม่เคยคิดว่าจะมี
คนมาพูดแบบนี้กับตัวเอง

หนูพยายามแล้วนะคะ แต่ยังไม่เข้าใจไม่ได้ รู้สึกเหมือนเป็นผู้หญิงหน้าโง่
เลย โดนผู้ชายหลอก บางครั้งก็ทำให้รู้สึกเหมือนจริงจัง แต่บางครั้งก็ทำเป็นเล่น
ทำให้หนูสับสน อาวินทร์ช่วยสั่งสอนหนอนน้อยตัวนี้ด้วยนะคะ

☞ ถ้าคุณไม่สามารถกำหนดจุดยืนของตนเอง ซาตินี้คุณก็จะเป็นอย่างนี้อีก
หลายครั้งแน่ ๆ

ถ้าไม่ต้องการยุ่งกับผู้ชายที่มีแฟนแล้ว ก็บอกเขาไปตรง ๆ ว่าอย่ามายุ่ง
กับฉันนอกเหนือจากเรื่องงาน

ถ้าผมเป็นคุณ แล้วมีผู้ชายมาบอกว่าจะขอคิดก่อนว่าจะเลือกใคร ผมคง
รีบเข้าไปก่อนแน่ ๆ ยังไม่แต่งงานก็ไร้มารยาทขนาดนี้ ถ้าแต่งงานแล้วมีห้วง
ตกรกทั้งเป็นแน่

ศึกษาอดีตเพื่อรู้อนาคต?

หนูนึง 30 กรกฎาคม 2552

จริงหรือไม่ที่ว่า “การที่เราเข้าใจประวัติศาสตร์ จะทำให้เราทราบถึงอนาคต
ว่าควรจะเป็นไปในทิศทางใด” ?

☞ การรู้รากเหง้าย่อมคาดเดาลักษณะของลำต้น ใบ ดอก ผล ได้บ้างพอ
ประมาณ แต่คงไม่สามารถรู้ถึงระดับว่าต้นไม้นั้นจะมีกี่ดอก กี่ใบ กี่ผล กี่เมล็ด
การรู้ลึกระดับนั้นมีแต่ในนิยายครับ เช่นในนิยายวิทยาศาสตร์เรื่อง *Foundation*
ของ ไอแซค อสิมอฟ ตัวละครหนึ่งรู้วิชาอนาคตประวัติศาสตร์ สามารถทาย
อนาคตได้แม่นยำมาก

ในวิชาฟิสิกส์เกี่ยวกับอนุภาคก็มีแนวคิดที่ว่า หากเราสามารถรู้จักทิศทาง
อนุภาคแต่ละตัวในจักรวาล เราจะรู้ได้ว่า อนาคตจะเป็นอย่างไรแบบเป๊ะ! ซึ่ง
ออกจะเหลือเชื่อไปบ้าง

ในความเป็นจริง เราอาจไม่รู้อนาคตแน่นอน แต่ก็พอคาดคะเนทิศทางได้ดีในระดับหนึ่งครับ

เวลาส่วนตัว

เด็กมีปัญหา 4 สิงหาคม 2552

ติดตามผลงานของอาวินทร์มานานแล้วค่ะ ทราบว่าอาทำงานหลาย ๆ อย่างในเวลาเดียวกัน แล้วอย่างนี้มีเวลาเป็นส่วนตัวให้ครอบครัวได้ยังไงคะ?

แฟนของหนูทำงานด้านออกแบบ เขียนแบบอย่างเดียว แต่ทำงานออฟฟิศ และรับงานส่วนตัวด้วย พอเลิกงานก็กลับมาทำงานส่วนตัวที่บ้าน วัน ๆ แทบไม่ได้คุยกันเลยคะ

เคยยกตัวอย่างของคนอื่น ๆ ที่เค้าทำงานลักษณะนี้ แล้วยังมีเวลาพาแฟนไปดูหนังได้ เค้าก็บอกว่างานไม่เหมือนกัน อาวินทร์ช่วยยกตัวอย่างของอาได้มั๊ยคะ เพราะหนูว่าอาทำงานมากกว่าเค้าแน่ ๆ หนูอยากดูหนังคะ

เรื่องเวลาว่างดูหนังนั้น ทุกคนมีเสมอครับถ้าอยากดู อยู่ที่การจัดการเวลาเท่านั้น ดั้งนั้นปัญหาไม่ได้อยู่ที่ไม่มีเวลา แต่มองไม่เห็นความสำคัญของการดูหนังด้วยกันมากกว่า

สิ่งที่คุณต้องสื่อให้เขารู้ก็คือ คุณค่าของการทะนุถนอมความรักสำคัญไม่แพ้งาน จุดที่คุณควรคุยกับเขาก็คือข้อนี้ ไม่ควรยกตัวอย่างคนอื่นให้เขาเคืองเปล่า ๆ

แรงของดาวที่กระทบมนุษย์

หนุ่มเหนือ 12 สิงหาคม 2552

พอได้อ่านข้อความเก่า ๆ นะครับ มีอยู่ข้อความหนึ่งที่พูดเรื่องแรงต่าง ๆ ในจักรวาล แนนอนว่าแรงต่าง ๆ ย่อมมีจริง ที่นี้... แรงต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่อสสารต่าง ๆ ในดาวเคราะห์โลกหรือไม่ (ผมจำได้คล้ายคล้ายคล้ายคล้ายว่าอาปฏิเสธเรื่องดวงดาวมีอิทธิพลต่อมนุษย์)

มีความเป็นไปได้ว่าแรงต่าง ๆ ของดาวเคราะห์ต่าง ๆ ส่งผลกระทบต่อสสารในโลก ดั้งนั้นวิชาการทำนาย (โหราศาสตร์) ที่มีวิชาสถิติเป็นพื้นฐาน (หมายถึง

ทายโดยใช้ค่าเฉลี่ย) ที่ใช้การโคจรของดวงดาวใหญ่ ๆ เป็นหลัก (แรงจะต้องส่งผลกระทบบ้างไม่มากก็น้อย) ย่อมเป็นไปได้ พอจะฟังขึ้นไหมครับ?

จากข้อมูลการศึกษาดาราศาสตร์ของทุกอารยธรรมที่สะสมมานานหลายพันปี ยังไม่มีหลักฐานสักชิ้นเดียวที่สนับสนุนว่า แรงในจักรวาลส่งผลต่อชีวิตมนุษย์ เช่นกัน ก็ยังไม่มีหลักฐานทางโหราศาสตร์สักชิ้นเดียวที่สามารถพิสูจน์อย่างปราศจากข้อเคลือบแคลงว่า โหราศาสตร์มีผลต่อชีวิตมนุษย์จริง

โหราศาสตร์ใช้เครื่องมือหนึ่งเหมือนกับดาราศาสตร์คือดวงดาว แต่ด้วยคนละจุดประสงค์ ดั้งนั้นอย่าไปปนเปสองเรื่องนี้เข้าด้วยกัน แม้อุณิศา ๆ มันจะพูดเรื่องดวงดาวเหมือนกัน เปรียบเสมือนคุณเอาสารเคมีในห้องทดลองไปผลิตยารักษาโรคได้ ก็สามารถเอาสารเคมีเดียวกันไปผลิตยาบ้าได้เช่นกัน

Make an apple pie from scratch (1)

แจ๊ค 19 สิงหาคม 2552

If you want to make an apple pie from scratch, you must first create the universe. หมายความว่าอย่างไรครับ อาวินทร์?

การทำ แอปเปิลพาย ทั่วไปเริ่มที่การใช้แป้ง น้ำตาล ไข่ แอปเปิล ฯลฯ มากลุกกันในจังหวะที่พอเหมาะ ก็จะได้ แอปเปิลพาย มากิน

แต่หากแยกแยะส่วนประกอบของ แอปเปิลพาย ลึกถึงที่สุด จะพบว่า มันประกอบด้วยอะตอม และหากลงลึกในแต่ละอะตอม ก็พบว่ามันประกอบด้วยอนุภาค

ดั้งนั้นการสร้าง แอปเปิลพาย จากศูนย์จริง ๆ ก็คือเริ่มจากการสร้างอะตอมและอนุภาคที่เล็กกว่าอะตอม ซึ่งทั้งอะตอมและอนุภาคเกิดมาจากการกำเนิดจักรวาล หรือในกระบวนการ บิ๊กแบง ดั้งนั้นการสร้าง แอปเปิลพาย จากศูนย์จริง ๆ จึงต้องเริ่มจากการสร้างจักรวาลครับ

และใครจะรู้ หากจักรวาลเกิดมาจากผู้สร้าง การทำ แอปเปิลพาย ก็ต้องเริ่มที่สร้างผู้สร้างก่อน!

Make an apple pie from scratch (2)

แจ๊ค 19 สิงหาคม 2552

ขอบคุณครับ อาวินทร์ ประโยคที่ว่านี้ ผู้กล่าวต้องการสะท้อนความจริงที่ว่า สรรพสิ่งทั้งหมดล้วนเกิดขึ้นจากจักรวาลไซ้มีย์ครับ? ถ้าเช่นนั้น มนุษย์ก็น่าจะอยู่ภายใต้กฎข้อนี้เช่นกันไซ้มีย์ครับ? (คือประกอบด้วยอะตอมและอนุภาคขนาดเล็กภายใต้กฎของจักรวาล)

👉 ประโยคนี้แค่บอกว่า สรรพสิ่งรวมทั้งมนุษย์เป็นเพียงส่วนประกอบของจักรวาลเท่านั้น มองแบบนี้ก็จะเห็นว่ามนุษย์เรากระจัดเหลือเกิน และสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในชีวิตหนึ่งเป็นเพียงมายาชั่วคราว นั่นคือเมื่อบรรดาอะตอมที่ประกอบเป็นสิ่งต่าง ๆ ในโลกรวมทั้งเราแต่ละคนแยกตัวออกจากกัน เราก็ ‘ตาย’ อะตอมเหล่านั้นก็ไปประกอบตัวขึ้นมาใหม่เป็นสิ่งอื่น นี่ก็คือการมองแบบพุทธ นั่นคือไม่มีการเกิด ไม่มีการตาย มีแต่การเปลี่ยนสภาวะเท่านั้น

อย่างไรก็ตาม อะตอมกับอนุภาคจะเป็นสิ่งพื้นฐานที่สุดของจักรวาลหรือไม่นั้น ยังไม่มีใครรู้ ใครจะรู้ว่าสิ่งทีเล็กไปกว่านั้นอีกหรือไม่ และจักรวาลคือสิ่งทีใหญ่ที่สุดหรือไม่ แค่นี้ก็มึนแล้วครับ

ประโยชน์ของศาสนา

คนช่างคิด 24 สิงหาคม 2552

ในมุมมองของฟิสิกส์ ศาสนามีประโยชน์ต่อมนุษย์และสังคมหรือไม่? อย่างไรครับ?

👉 ศาสนาเป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งในการรักษาความสงบสันติของสังคม จัดว่าเป็นกฎหมายแบบอ่อน ขณะที่กฎหมายคือการปราบ ศาสนาก็คือการปราม ถ้าใช้ถูกและเหมาะสม ทั้งคู่มิมีประโยชน์และหน้าที่ใช้สอยเพื่อสังคมเหมือนกัน

การสังเคราะห์งานสร้างสรรค์

Kim 29 สิงหาคม 2552

อาวินทร์มักบอกเสมอว่า คุณสมบัติที่ดีของนักสร้างสรรค์ ควรเปิดใจ

กว้าง ช่างสังเกต และคิดนอกกรอบ ไม่วนอยู่ในอ่างใบเดิม รวมถึงการอ่านมาก เห็นมาก เดินทางในโลกกว้างก็ช่วยได้มาก

ผมพยายามทำอย่างที่ว่ามา แต่ต้องยอมรับว่า ตัวเองยังขาดบางอย่าง นั่นคือกระบวนการสังเคราะห์ประสบการณ์ในชีวิต ผมคิดว่าสิ่งที่อาวินทร์ว่าไว้ข้างต้น คือวิธีการค้นหาข้อมูล ประสบการณ์ หรือวัตถุดิบต่าง ๆ แต่การนำไปใช้กลับเป็นเรื่องที่ยากกว่า และต้องฝึกฝนเช่นกัน

อาวินทร์พอแนะแนวทางในการพัฒนาเรื่องความคิด วิเคราะห์ ถ่ายทอดออกมาเป็นงานสร้างสรรค์ดี ๆ บ้างมั๊ยครับ นอกจากคำว่า ‘ฝึก’ เพราะยังไม่เห็นเป็นรูปธรรม ถ้าเป็นไปได้อยากกรบวณอาวินทร์ยกตัวอย่างให้เห็นด้วยก็ดีนะครับ เพื่อจะได้นำไปใช้พัฒนาตนเอง ขอขอบคุณครับ

👉 เห็นด้วยครับว่าไม่ง่าย แต่จะให้อธิบายหรือบอกวิธีการอย่างเป็นหลักการ ผมก็จนปัญญา เพราะผมก็ไม่เคยเรียนวิชานี้ (ไม่รู้ว่ามีสอนหรือเปล่าด้วย) อาศัยลูกเล่นส่วนตัวที่ลองผิดลองถูกเท่านั้น

สิ่งที่ผมทำได้ก็เพียงแชร์ประสบการณ์กับผู้อ่านเท่านั้น อย่างเช่นที่ทำในหนังสือชุด ‘ควายบิน’ ทั้งสองเล่ม อาจพอสรุปเทคนิคออกมาเป็นคำคำเดียวคือ ‘การโยง’

การโยงคือการเชื่อมสองสิ่งที่ทั้งเกี่ยวกันและไม่เกี่ยวกันเข้าด้วยกัน เป็นการดันอย่างหนึ่ง การโยงนี้ทำให้เราได้ไอเดียใหม่ ๆ ออกมา โดยที่หากคิดแบบเดิม ๆ อาจไม่ได้ ความใหม่ออกมา

ยกตัวอย่างเช่น คุณทำงานในบริษัทผลิตตู้เย็น คุณพยายามหาจุดขายใหม่ ๆ ก็ทำไม่พบ เพราะตู้เย็นก็คือกล่องสร้างความเย็น ใคร ๆ ก็ทำอย่างนี้ จนกระทั่งวันหนึ่งคุณพบเพื่อนเก่าคนหนึ่งที่ไม่ได้เจอกันนาน คุณยื่นมือขวาไปจับมือกับเขา ปรากฏว่าจับไม่ได้ เพราะเขายื่นมือซ้ายออกมา ที่แท้เขาเป็นคนถนัดซ้าย คุณพลันเห็นจุดเล็ก ๆ จุดหนึ่งที่คนทั่วไปมองข้าม นั่นคือประตูตู้เย็น มักเปิดออกด้านใดด้านหนึ่ง ไม่เหมาะกับทุกคน คุณจึง

ออกแบบตู้เย็นที่สามารถเปิดได้ทั้งซ้ายและขวาในตู้เดียวกัน

นี่ก็คือการโยงเรื่องตู้เย็นกับการเจอเพื่อนเก่า โดยที่ทั้งสองเรื่องไม่ได้เกี่ยวกับเลย และโอเคเรื่องนี้จะไม่วันเกิดขึ้นหากคุณไม่ช่างสังเกต และกล้าโยงสองเรื่องเข้าด้วยกัน

คุณสมบัติโยงเก่งมาจากการกล้าแหกกฎและมองต่างมุมเสมอ นี่ก็มาจากการฝึกครับ

งานเก่า-งานใหม่

baron 31 สิงหาคม 2552

ผมกำลังคิดเพื่อตัดสินใจโดยมีเวลาไตร่ตรองถึงสิ้นเดือนครับ คือผมได้ทำงานชิ้นหนึ่งมีเจ้านายใจดีมาก ๆ แต่ค่าตอบแทนไม่มาก ผมมีความสุขมากกับที่นี่ แต่เมื่อมีโอกาสได้พบกับผู้จัดการโรงแรม (อาจารย์สมัยเรียน) มายื่นข้อเสนองานที่มีค่าตอบแทนมากกว่า ที่นี่ผมก็คิดแบบนี้ครับ

1. งานเก่าเรามีความสุขและสนุกกับงาน - งานใหม่เราอาจจะมีความสุขมากกว่า เพราะเป็นงานที่เรารักและใฝ่ฝัน
2. งานเก่าไม่มีอะไรทำทนาย - งานใหม่ยอมทำทนายเพราะยังไม่ได้ทำ
3. งานเก่าคืองานที่สบาย - งานใหม่อาจเหนื่อยแต่ก็น่าจะสบาย
4. งานเก่าเราได้พบกับเพื่อนเก่า - งานใหม่เราอาจจะได้พบกับเพื่อนใหม่
5. งานเก่าเงินค่าตอบแทนน้อย - งานใหม่มากกว่า
6. งานเก่าใกล้บ้าน - งานใหม่ไกลกว่า
7. งานเก่าอยู่ไกลความฝัน - งานใหม่ใกล้แค่เอื้อม

ผมคิดมากกว่านี้แหละครับ แต่เมื่อคุณอ่านแล้ว คุณอาจคิดว่าเมื่อไหร่ผมจะตัดสินใจได้ แต่สิ่ก ๆ ในใจผมคิดนะครับว่าถ้าเราไม่เจออะไรที่ดีกว่าเราก็จะมีความสุขกับสิ่งที่มี แต่ชีวิตผมแค่ 26 อาจจะมีอะไรมากกว่าที่เป็นอยู่...

เหนื่อยนะครับกับการตามหาความฝัน แต่ถ้าเราไม่ก้าวเข้าหามัน ก็ยังคงเป็นแค่ความฝันอยู่อย่างนั้น จริงไหมครับ

 ทุกข้อที่คุณคิดเป็นรายละเอียดปลีกย่อยทั้งนั้น ในความเห็นของผม สิ่งที่เราควรใช้เป็นเกณฑ์ในการเปลี่ยนงานก็คือ งานใหม่ทำให้เราดีขึ้นในระยะยาว

หรือเปล่า

ยกตัวอย่างเช่น หากมีคนเสนองานใหม่ให้คุณโดยที่ได้เงินน้อยกว่าเดิม เจ้านายดูว่าเดิม ทำงานหนักกว่าเดิม แต่โดยภาพรวมแล้ว คุณจะเรียนรู้บางสิ่งบางอย่างที่ในระยะยาวทำให้คุณประสบความสำเร็จ คุณก็อาจรับงานใหม่นั้นทันที ทั้งที่ในระยะสั้นไม่มีอะไรดีเลย

พูดง่าย ๆ คือ มองภาพกว้าง มองภาพรวม มองภาพไกล

เหนื่อย

daoo 3 กันยายน 2552

สวัสดีค่ะ อาวินทร์ วันนี้หนูต้องไปส่งโปรเจกต์ค่ะ แต่หนูยังไม่ทำเลย คิดงานไม่ออกเลยค่ะ รู้สึกเบื่อ ๆ หนูเบื่อมานานแล้วค่ะ แต่ไม่รู้จะทำยังไงดี ไม่รู้ว่าจะไปเรียนอะไรหรือว่าทำอะไรถ้าเราไม่ทำอันนี้ ปริญญาหลายคน เพื่อนพ่อแม่ สุดท้ายก็ไม่ได้คิดอะไรขึ้นมาได้เลยค่ะ ตัวของตัวเองมันไม่คิดค่ะ จะให้ใครคิดได้ หนูสอบติดคณะวิทยาศาสตร์แล้วเรียนไปเทอมหนึ่งก็ออกค่ะ จากนั้นก็มาเรียนอินที่เรียกคณะที่ตัวเองอยากเรียนจริง ๆ

พอเรียนตอนปีแรกสนุกดีค่ะ ตอนนั้นเรียนดรออิ้ง เรียนพวกพื้นฐาน ออกแนวใช้ความคิด สนุกดีค่ะ แต่พอปีสอง เริ่มจะรู้สึกที่ไม่ชอบ คิดว่าไม่น่าใช่แล้ว เริ่มมีเรื่องสเกล เรื่องกฎเกณฑ์ต่าง ๆ หนูเริ่มที่จะเหนื่อยใจเวลาทำ เริ่มไม่มีความสุข เรื่อย ๆ จนมาปี 3 ตอนนี้อาการหนักขึ้น เวลาที่จะไม่คิดคือตอนนอนเท่านั้น หนูเริ่มไม่อยากทำงานด้วย แล้วก็อยากจะหนีออกมา อยู่หนึ่ง ๆ หาอะไรที่เราอยากทำจริง ๆ หนูไม่รู้จริง ๆ ค่ะว่า จะทำอะไรดี ทำไม่เราต้องทำ

ขอบคุณงานของอาวินทร์นะคะ งานเขียนของอาทำให้คิดอะไรได้ค่ะ แต่ตอนนี้ยังคิดไม่ได้กับเหตุการณ์นี้ ไปเรื่อย ๆ คงคิดได้มั้งค่ะ

 ถ้าคุณไม่รู้แน่นอนว่าคุณจะเรียนอะไร หรือคิดจะทำอาชีพอะไรในอนาคต ก็อย่าเพิ่งลาออกเลยครับ เพราะมีโอกาสที่คุณจะเปลี่ยนคณะอีกก็ยังมีสามสิบหน

ลองมองตัวเองดูดี ๆ บางทีความเบื่อนี้ไม่ได้เกิดจากคณะวิชาที่เรียน แต่อาจอยู่ที่ตัวเองที่ไม่เคยชอบอะไรรอบตัว อาจเกิดจากการมองโลกในแง่ร้าย หาก

เปลี่ยนมุมมองหรือทัศนคติต่อชีวิตบ้าง ก็อาจเห็นว่าโลกนี้น่าสนุก และเมื่อนั้น
ไม่ว่าเรียนอะไรก็สนุก

คนที่ไม่อยากอาหาร ต่อให้กินอาหารฮ่องเต้ก็ไม่อร่อยนะครับ ต้องแก้ที่
ระบบร่างกายก่อน ลองดูนะครับ

อารมณ์และเหตุผล

โหวเล้ง 7 กันยายน 2552

ในเวลาทำงานหรือคุยกับบุคคลอื่น (หมายถึงการสนทนา) ระหว่าง
อารมณ์และเหตุผลเราจะสามารถแยกแยะได้อย่างไรครับ ผมว่าบางคนทะเลาะ
กันด้วยปัจจัยทั้งสองอย่างนี้ไม่มากก็น้อย ช่วยแนะนำด้วยครับ

 อารมณ์ = สิ่งที่คุณคุมเรา
เหตุผล = เราคุมสิ่งที่คุณ

ตอนจบของเรื่องสั้น

เดี่ยว 14 กันยายน 2552

ติดปัญหาตรงคิดตอนจบเรื่องสั้นไม่ได้ครับ พล็อตคิดได้ แต่ไม่รู้จะจบ
ยังไง ขอขอบคุณครับ

 ถ้าคุณเขียนแบบคิดไปทีละท่อนอย่างนี้ ก็เหนื่อยหน่อยครับ ความจริง
ไม่เหนื่อย แต่มาก ๆ เลย!

ผมจำได้ว่าเคยคิดเรื่องสั้นแนวหักมุมโดยคิดเรื่องไปก่อน แล้วค่อยไป
ตายตาบหน้าลุยหาตอนจบ ปรากฏว่าเส้นผมแทบขาวเลยครับ

จากประสบการณ์การเขียนมาหลายปี การคิดเรื่องทั้งหมดพร้อมกัน
ที่เดียวจะง่ายกว่าครับ นั่นคือเวลาคิดเรื่อง ให้คิดให้จบทั้งชิ้น มองภาพทั้งภาพ
ไม่เสี่ยงไปตายตาบหน้า เหมือนประติมากรที่มองภาพทั้งภาพในหัวก่อนลงมือ
สลัก ถ้ายังไม่ชินก็ไม่เป็นไร ค่อย ๆ ฝึกฝนไป

เอาละ ผมยังไม่ได้ตอบคำถามคุณจริง ๆ ในกรณีที่มีเรื่องแล้วแต่ทำ
ตอนจบไม่ได้ มีคำแนะนำดังนี้

1. หยุดคิดเรื่องนั้นก่อนสักช่วงหนึ่ง ถ้าเป็นไปได้รอจนลืมเรื่องนั้นไปแล้ว
ค่อยเริ่มใหม่

2. ทำให้สบาย สมองปลอดโปร่ง หยิบกระดาษเปล่ามาหนึ่งแผ่นพร้อม
ดินสอหนึ่งแท่ง

3. อ่านเรื่องสั้นนั้นเหมือนไม่เคยอ่านมาก่อน

4. ลองคิดความเป็นไปได้ของตอนจบจากทุกมุมของเรื่อง ทุกมุมของ
ตัวละคร น่าจะได้ทางเลือกของตอนจบสัก 10-20 ความเป็นไปได้

5. เลือกสักหนึ่งที่ชอบที่สุดเอามาพัฒนาต่อ

นี่เป็นการคิดแบบตัดความคิดทุกทางที่น่าจะมี ก็น่าจะหาทางออกได้ครับ

พล็อตเกิดขึ้นได้ทุกวัน!

กบ 15 กันยายน 2552

ในหนังสือเล่มหนึ่ง พี่วินทร์ให้สัมภาษณ์ไว้ตอนหนึ่งว่า “พล็อตเกิดขึ้น
ได้ทุกวัน เพราะผมมองสิ่งรอบตัวเป็นเรื่องเล่าได้ตลอด ซึ่งสามารถฝึกกันได้”

อ่านแล้วเลยอยากฝึกตามบ้าง พี่วินทร์มีวิธีฝึกฝนอย่างไรครับ? ช่วย
ขยายความให้ด้วยนะครับ ขอขอบคุณครับ

 วิธีการง่าย ๆ ก็คือแตกหน่อทุกอย่างที่คุณเจอเป็นเรื่อง ยกตัวอย่างเช่น
เมื่อคุณอยู่ในรถติดที่ไฟแดงแล้วเห็นฝรั่งนักท่องเที่ยวคนหนึ่งควงสาวบริการ
คนหนึ่งเดินข้ามถนนผ่านหน้าคุณไป คุณก็อาจคิดต่อว่า สมมุติชายคนนี้เป็น
อาสาสมัครโอนเงินจากเมืองนอกมากอบदानในเมืองไทย

หรืออาจคิดต่อว่า เกิดอะไรขึ้นหากเขาถูกล้วงกระเป๋า หรือถูกรถชน หรือ
หัวใจวายตาย หรือผู้หญิงที่เขาควมมาด้วยเป็นสายตำรวจมาจับเขา ฯลฯ

ก็คิดฟุ้งชานอย่างนี้ไปเรื่อย ๆ หากเจอท่อนใดท่อนหนึ่งที่น่าสนใจก็จด
ไว้ทันที ถึงคิดไม่จบ ก็จดไว้ได้เช่นกัน วันหนึ่งมันอาจมีประโยชน์เมื่อคุณเจอ
พล็อตอื่น ๆ แล้วนำมาผสมพันธุ้กันเป็นพล็อตใหม่

IQ

แมน 17 กันยายน 2552

พีวรินทร์คิดว่า ไอคิวมีผลต่อความสำเร็จในชีวิตของคนคนหนึ่งหรือไม่ เพราะอะไรครับ?

☞ สมองที่ฉลาดย่อมทำให้ไปได้ไกลกว่าแน่นอน แต่ถ้าเราใช้ความฉลาดเป็นมาตรฐานเดียว คนไม่ค่อยฉลาดก็คงไม่ต้องทำอะไรแล้วละซี ในมุมมองของผม ความสำเร็จในชีวิตมีมากกว่าแค่ไอคิว ยกตัวอย่างเช่น ทักษะการคิดที่ดี ความซื่อสัตย์ ความขยัน อดทน การดูแลลูกค้า การรู้จักมองหาโอกาส ฯลฯ เหล่านี้ล้วนมีส่วนในการสร้างความสำเร็จครับ

เสพติดโทรทัศน์

เชด 17 กันยายน 2552

ผมเห็นว่าคุณวินทร์เป็นบุคคลหนึ่งที่เห็นค่าของเวลา จึงไม่ฆ่าเวลา ก็เลยให้เกียรติคุณเป็นผู้ให้คำปรึกษาเรื่องนี้ครับ

ผมรู้จักผู้หญิงคนหนึ่ง เธอติดโทรทัศน์มากครับ โทร.วันละหลายครั้ง ครั้งละหนึ่งชั่วโมงขึ้นไป ผมคงไม่เดือดร้อนกับพฤติกรรมอันนี้ของเธอหรอกครับ หากไม่เป็นเพราะว่าคนที่เธอโทร.หาคือผมเอง

มันมีความจำเป็นบางอย่างที่ทำให้ผมปฏิเสธเธอไม่ได้ ผมเสียเวลาเวลาเหลือเกิน อยากให้เธอเลิกนิสัยติดโทรทัศน์อย่างนี้จริง ๆ ทั้งนี้ ก็เพื่อประโยชน์ของตัวเอง จะบอกหรือว่าแนะนำเธออย่างไรให้เธอเข้าใจ เอาแบบบัวไม่ช้ำน้ำไม่ขุ่นนะครับ เพราะผมเคยบอกเธอตรง ๆ แล้ว เธอก็โกรธ หาวว่าผมเห็นอย่างอื่นดีกว่าเธอ ชอบพระคุณครับ

☞ ถ้าบอกเธอแล้ว เธอไม่ยอมแก้ไขตัวเอง ก็หาทางตัดบทสนทนา เช่นบอกว่า ต้องไปเยี่ยมแล้ว เพราะปวดท้องมาก เป็นต้น บอกซ้ำ ๆ กันสักหลายครั้ง เธอก็คง ‘เก็ท’ เองครับ

ถ้าคุณไม่เรียนรู้ที่จะปฏิเสธคนบ้าง ชีวิตนี้ก็จะมีเหนื่อยมากครับ

วรรณกรรมขยะ

ก๊อบ 17 กันยายน 2552

เคยถามคุณวินทร์เกี่ยวกับการแยกวรรณกรรมที่เรียกว่าบางประเภทว่าเป็น ‘วรรณกรรมขยะ’ คราวนี้ยังงงและสงสัยค่ะว่า ตกลงในบ้านเราแยก วรรณกรรมน้ำดี (หรือที่เรียกว่ามีคุณค่า) ต่างจากวรรณกรรมขยะโดยใช้อะไรเป็นเครื่องมือ? ภาษา ลีลา เนื้อเรื่อง หรือความชอบส่วนตัว?

โดยความคิดเห็น (ที่เข้าใจเอง) บางครั้งยอมรับค่ะว่าเริ่มลังเล นวนิยายน้ำดีนี่องค์ประกอบโดยรวมต้องทำให้ผู้อ่านซึมซับ ประทับใจ ติดตรึงอยู่ในใจเมื่อจบหน้าสุดท้าย แผงแง่คิดตั้งแต่ต้นจนจบ ภาษาและการเรียบเรียงงดงามหรือเปล่า?

หรือในแง่ของนวนิยายวัยรุ่น ที่เน้นเฉพาะเรื่องความรักเป็นหลัก แต่ก็มีแทรกข้อคิด การใช้ชีวิตไว้ด้วยเหมือนกัน แต่การใช้ภาษาอาจยังไม่สวยงามเท่า นักเขียนฝีมือดี นั่นจึงกลายเป็นขยะวรรณกรรม แต่ในงานบางเรื่องของผู้เขียนระดับครู ก็มีหนังสือนวนิยายแนวนี้ออกมาเหมือนกัน

โดยส่วนตัวแล้วไม่ได้อ่านงานประเภทนี้สักเท่าไร แต่ที่บ้านมีเยอะ เพราะพี่สาวชอบแนวนี้ แค่อ่านเปิดดูผ่าน ๆ แล้วก็แค่สงสัย

อย่าง *เสี้ยวรัก* ของคุณวินทร์นี่จัดอยู่ฝั่งไหน? ก็มีทั้งแทรกความรู้สาระ เฮฮา สุดท้ายแล้วมันก็ขึ้นอยู่กับความชอบและจริตของผู้อ่าน

จริง ๆ แล้วก็ไม่ได้มีอะไรมากหรอกค่ะ แค่งง ๆ แล้วก็อยากคุยอยากระบายความคิดก็เท่านั้น ซึ่งจริง ๆ ตอนนี้อากำลังคิดว่า แทนที่ผู้ใหญ่จะมานั่งกลุ่มว่าวรรณกรรมน้ำดีน้อยลงไปเยอะ คนอ่านน้อยลงเยอะ ทำไมไม่เปิดกว้างช่องทางการนำเสนอให้เป็นที่รู้จัก และพัฒนาพวกที่ยังเขียนแนววรรณกรรมขยะให้เข้ามาสนใจเนื้อเรื่องและพัฒนาฝีมือละคะ นักเขียน นักอยากเขียน คนอ่าน และคนอยากอ่าน ยังมีอีกเยอะ ถ้าเปิดกว้าง ลดอีโก้การทำหนังสือไม่สนใจตลาดของบางกลุ่มบางพวกลง เหมือนที่คุณวินทร์เคยเขียนใน *ความน่าจะเป็นบนเส้นขนาน* 7 ช่วงหนึ่งว่า “เวลาเขียนเราก็มองหมวกนักเขียน เวลาขายเราก็มองหมวกพ่อค้า มันเป็นหมวกคนละใบ” (อาจไม่ตรงตามที่คุณวินทร์เขียนแบบเป๊ะ ๆ นะคะ)

วรรณกรรมน้ำดียังไม่ตายแน่นอนค่ะ เราปล่อยให้หนังสือขายตัวเองมานานพอแล้วมั้งค่ะ ถ้าจะทำตลาดหนังสือ (โดยที่ไม่ต้องมีพรีเซนเตอร์เหมือนสินค้าทารกแรกก็ได้ค่ะ) อย่าคิดว่าคุณค่าในวรรณกรรมจะลดน้อยลงไป ของดีจริง ยิ่งไงก็ดี จะได้ไม่ต้องไปร้องต่อว่าต่อขานนักอ่านที่ว่า ตอนนี้อ่านวรรณกรรม

น้ำดีกันน้อยลง ทำให้หน้าอ่าน คนอ่านก็พร้อมที่จะอ่านอยู่แล้วค่ะ

สำหรับหนังสือคุณวินทร์ไม่ว่าจะน้ำดี น้ำเสีย ก็มีทุกเล่มแล้วละค่ะ อย่างที่บอก มันอยู่ที่ความชอบแล้วก็จริตของคนอ่าน ^_^

☞ คำว่า วรรณกรรมชยะ ก็ขัดแย้งในตัวมันเองอยู่แล้ว เพราะหากงานชิ้นหนึ่งแยกขนาดเป็น ‘ชยะ’ มันก็ไม่เรียกว่า ‘วรรณกรรม’ ครับ บ้านเรานิยมใช้คำว่า ‘น้ำดี’ กับ ‘น้ำเน่า’ ซึ่งหากพิจารณาให้ดี ก็แบ่งแยกยากเหมือนกัน

ผู้ที่ใช้คำว่า ‘น้ำเน่า’ เป็นคนแรกน่าจะเป็นอาจารย์เปลื้อง ณ นคร (ถ้าจำไม่ผิด) ความหมายของท่านคือ อะไรที่จำเจไม่เปลี่ยนแปลง (เหมือนน้ำที่ขังนิ่ง) ก็คือน้ำเน่า แต่ความหมายที่ชาวเรานิยมใช้ก็คือ นิยายน้ำเน่าคือนิยายที่เป็นเรื่องแย่งชิงมรดก พ่อแฉ่งแม่งอน อะไรทำนองนั้น

ผมเห็นด้วยกับความหมายเดิมของอาจารย์ครับ ในความเห็นของผม อะไรที่ซ้ำซากก็คือน้ำเน่า ดังนั้นหากทุกคนในโลกเขียนวรรณกรรมระดับโนเบลซ้ำ ๆ กัน มันก็คือน้ำเน่า!

ผมเองไม่ค่อยสนใจกับการแบ่งตระกูลน้ำดีน้ำเน่าหรือวรรณกรรมดีกับวรรณกรรมชยะเท่าไร เพราะมันเป็นเรื่องอัตวิสัย ผมเองได้อะไรมากมายจาก ‘นิยายน้ำเน่า’ ที่เคยอ่านตอนเด็ก คุณค่าของงานจึงขึ้นกับผู้อ่านด้วยในบางส่วนหนึ่งแต่โดยภาพรวมแล้ว งานที่ดีคืองานที่มีองค์ประกอบศิลปะลงตัว มีเนื้อหาที่ทำให้สมองเติบโตขึ้นอีกหลายเซลล์

ในมุมมองของผม ไม่มีเรื่องน้ำดีหรือน้ำเน่าหรอกครับ มีแต่เขียนดีกับเขียนไม่ได้

กวี

NICs 16 กันยายน 2552

เมื่อวานในห้องเรียนวิชาหลักการรายงานข่าวชั้นสูง วิชาเต็มไปด้วยหลักเกณฑ์ กฎเกณฑ์สารพัดอย่างที่เรต้องทำตามและห้ามละเมิด อาจารย์ผู้สอนพูดขึ้นมาว่า “กฎมีไว้แหก เพราะการยอมรับกฎก็เหมือนเป็นการเปิดโอกาสให้คนเพียงไม่กี่คนมาบงการชีวิตเรา”

แม้จะเคยได้ยินประโยคที่ว่า “กฎต้องมีไว้แหก” มาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน

แต่ไม่รู้ทำไมครั้งนี้มันติดค้างอยู่ในหัว ทำให้ต้องเก็บมาคิด คิดไปคิดมา เริ่มรู้สึกว่่าที่จริงแล้วในทุก ๆ วันเราล้วนแต่แหกกฎกัน เพียงแค่ไม่รู้ตัว หรือถ้ารู้ตัวก็ปล่อยไปตามนั้นเพราะเห็นว่ายังไม่ไปกระทบใคร

ยิ่งคิดไปคิดมา ก็ยิ่งตอบคำถามตัวเองไม่จบ แล้วถ้าคนทุกคนต่างพากันกลัวคนบัญญัติกฎหมายเข้ามาบงการชีวิต แล้วพากันแหกกฎจนกลายเป็นเรื่องธรรมดา กระทั่งคิดไปเองว่าสิ่งที่กำลังทำอยู่นั้นยังไม่กระทบสิทธิ์ของคนอื่น ถ้าเป็นแบบนี้อะไรจะเกิดขึ้น? คุณวินทร์คิดเห็นในเรื่องนี้ยังไงคะ?

☞ เวลาได้ยินได้ฟังอะไร ต้องอ่านระหว่างบรรทัดก่อนนะครับว่า ผู้พูดมีเจตนาอะไร ในกรณีนี้ อาจารย์อาจหมายถึงการทำงานที่อยู่ในกรอบมากเกินไป ทำให้ไม่ได้งานที่ดีก็ได้

แต่หากอาจารย์หมายความว่าจริง ๆ ก็เป็นมุมมองของอาจารย์ ซึ่งคุณไม่จำเป็นต้องเห็นด้วย สิ่งที่ต้องระวังก็คือ เรามักใช้คำว่า ‘กฎ’ ในความหมายของสิ่งที่บงการบังคับ หากไม่ทำตามจะมีโทษ เช่น กฎหมาย ความจริงเราควรมองมันในแง่ของ ‘กติกากฎ’ มากกว่า จะทำให้แยกแยะออกได้ชัดเจนว่า บางสิ่งก็ควรเคารพ บางสิ่งก็คิดนอกกรอบ (กฎ) ได้

เราเป็นผู้ใหญ่เมื่อไหร่คะ?

เจแปน 17 กันยายน 2552

สวัสดีค่ะ คุณอาวินทร์ วันที่เราเมื่อ ๆ เราจะผ่านไปยังไงดีคะ เบื้องานเมื่อคน เมื่อตัวเอง อายากอยู่ได้โดยไม่ต้องขึ้นกับใคร

เราจะเริ่มรู้สึกว่าเป็นผู้ใหญ่เมื่อไหร่คะ? ตอนเด็กก็คิดว่าพอเราอายุสี่สิบ ก็คงทำอะไรได้เยอะ แต่พอถึงเวลาที่เหมือนกับตอนเราอายุสิบแปดสิบเก้า ก็ไม่เห็นว่าจะเปลี่ยนอะไรเลย พอรู้สึกอีกทีเราต้องทำอะไรให้พ่อแม่ได้มากกว่านี้ แต่ก็ยังกลัว ๆ เลยกะ คำก็ไม่เคยบอกให้ทำ แต่รู้ว่าควรทำ แต่ก็กลัวพลาดด้วยค่ะ จริง ๆ คงกลัวที่จะเริ่มเปลี่ยน แล้วทุก ๆ วันก็ผ่านไปค่ะ

☞ ความเป็นผู้ใหญ่ไม่จำเป็นต้องมาพร้อมกับวัยหรอกครับ สามารถรับผิดชอบต่อชีวิตตัวเองและสังคมได้เมื่อไหร่ คุณก็เป็นผู้ใหญ่เมื่อนั้น การรู้จัก

จัดการกับความเชื่อก็คือความเป็นผู้ใหญ่อย่างหนึ่ง

หุ้มแปดชา วัวสีหาง

หนุ่มเหนือ 20 กันยายน 2552

สวัสดีครับ อาวินทร์ เรื่อง *คนตาบอดในฤดูใบไม้ผลิ** ทำให้หลายคนง
ไปเลยนะครับ แต่คำว่าฤดูใบไม้ผลินั้นสำคัญไฉน?

ทำให้ผมเกิดความคิดว่าคนแต่ละคนมีปฏิกิริยาต่อคำเดียวกันแตกต่างกัน
กันอย่างมาก และเมื่อคิดต่อไปก็จะพบว่า การโฆษณาด้วยคำบางคำอาจมีผล
และบางคำไม่มีผล อาจไม่ใช่เพราะโฆษณาไม่ดีแต่เป็นเพราะคนฟังไม่รับ

ดังเช่นโฆษณาชิ้นหนึ่งในอดีตของร้านขายเนื้อบึงย่างร้านหนึ่ง ผู้คนที่อยู่
ในร้านกินเนื้ออย่างเอร็ดอร่อย หลังจากกินเนื้อเข้าไปทันใดนั้นบ้างก็กลายเป็น
สิ่งโตะและบ้างก็มีการเป็นหมาป่า (อาจเคยผ่านตามมาแล้ว) อาการดูต้น
จนคนที่เดินผ่านยังตกใจ

อาจารย์ของผมเคยถามเกี่ยวกับโฆษณานี้ว่า “เมื่อดูแล้ว พวกเรารู้สึก
อย่างไร?” จากนักศึกษาสิบสามคนในห้อง มีสองคนที่บอกว่าเนื้อก็น่ากินดีที่เหลือ
ไม่พูดว่าอะไร ผมเป็นหนึ่งในสองนั้นและรู้สึกแปลกใจที่เห็นอาจารย์แอบยิ้มที่
มุมปาก กลัวว่าคงตอบผิดแหมง ๆ

สุดท้ายอาจารย์เฉลยว่า โฆษณานี้จำเป็นต้องถูกถอดออกไป เพราะ
ผู้บริโภคที่ได้รับชมเกิดการต่อต้านอย่างรุนแรง ด้วยความรู้สึกถูกนำไปเปรียบ
เทียบกับสัตว์

กลับมาเรื่องโฆษณา ผมคิดมาตลอดว่านักโฆษณาคนที่ผลิตงานชิ้นนั้น
คงบ้าสันติที่ผลิตงานออกมาแบบนั้น ถ้าไม่รู้เลยหรือว่ามีโอกาสที่งานของเขาจะ
ถูกแบนด้วยการนำคนไปเปรียบกับสัตว์ ช่างไม่มีความคิดเอาเสียเลย (แม้ว่า
งานของเขาจะใช้ได้ผลอย่างมากกับผม)

จนเมื่อมาเจอเรื่อง *คนตาบอดกับฤดูใบไม้ผลิ* เข้า ผมจึงเข้าใจเสียที่ว่า
บางสิ่งส่งผลกับบางคนอย่างเหลือเชื่อและบางสิ่งไม่แม้แต่จะสะกิดให้คิดด้วยซ้ำ
ไป

จึงคิดต่อไปได้ว่าคนที่รู้จักใส่ใจในทุก ๆ รายละเอียด ช่างเป็นคนเห็น

* บทความจากหนังสือ *สองแขนที่กอดโลก*

ชั้นและการเป็นคนเหนือชั้นก็จำเป็นต้องฝึกฝน งานโฆษณาชิ้นนั้นไม่ได้เป็น
งานที่ไม่มีความคิดหรือว่าเป็นงานโฆษณาห่วย ๆ เพียงแต่ว่าผู้ผลิตคงจะลืมนอง
จุดเล็ก ๆ ไปซักจุดหนึ่ง

ดังเช่นชาวบ้านในบ้านเราหลายคนที่ยังคงนับถือกราบไหว้หุ้มแปดชา วัว
สีหาง หรือแผ่นแปะลดไขมันอย่างนั้นกระมัง ไม่ใช่ว่าเค้าไม่รู้ความหมายของสิ่ง
เหล่านั้นเพียงแต่พวกเค้าปฏิเสธที่จะได้รับรู้ต่างหาก

อาวินทร์ว่าพอจะเป็นไปได้ไหมครับ?

 ประเด็นของคุณดีครับ ผมไม่เคยคิดเลยว่าจะมีคำถามผมถึงความหมาย
ของเรื่องนี้เลยครับ ผมไม่ใช่คนแต่งเรื่องนี้ เพียงแต่นำมาเล่าต่อ เพราะต้นฉบับ
ฝรั่งเป็นผู้เขียน และเมื่อเจอคำถามเหมือนกันสามครั้ง ผมก็จึงรู้ว่าไม่ใช่เพราะ
เรื่องนี้ไม่เป็นที่สาก เพียงแต่เมื่อนำมาเล่าในโลกที่ไม่มีฤดูใบไม้ผลิ ก็ต้องปูเรื่อง
อีกเล็กน้อยก็ใช้การได้

คนไทยอาจไม่รู้จักฤดูใบไม้ผลิเพราะเราไม่มี แต่หากมีโอกาสไปใช้ชีวิต
ในต่างประเทศสักปีก็จะแจ่มแจ้งทันที ฤดูใบไม้ผลิปรากฏถัดมาจากฤดูหนาว
ที่หดหู่หม่นหมอง ไปไม่มีสีเขียวเริ่มแตกหน่อ โลกดูสดใส ฤดูใบไม้ผลิจึงเป็น
สัญลักษณ์ของชีวิตใหม่ ความสดชื่น ความสวยงาม

เรื่องนี้ไม่ใช่ว่าคนเข้าใจความหมายของเรื่องเดียวกันต่างกันอย่างไร
ตัวอย่างของคุณ แต่ไม่เข้าใจเพราะมีข้อมูลไม่พอ

งานโฆษณาที่ดึงดูดใจต้องอาศัย ‘ความบ้า’ อยู่บ้าง ไม่งั้นก็ไม่มีอะไร
ใหม่ หมายถึงคนดูจดจำสินค้าไม่ได้ อย่างว่าแต่ประเด็นหรือมุมมองของโฆษณา
ชิ้นหนึ่ง ๆ อาจเป็นอัตวิสัย

ปกติแล้วเป็นธรรมเนียมของการทำโฆษณา โดยเฉพาะงานที่แหวกแนว
มาก ๆ จะต้องสุ่มตัวอย่างทดลอง ที่เรียกว่า focus group เพื่อถามคนดูว่าเข้าใจ
ไหม ชอบไหม ก่อนที่จะลงมือผลิตจริง

ส่วนเรื่องคนไหว้หุ้มแปดชาหรือราหูนั้น ไม่ใช่เพราะพวกเขาปฏิเสธที่จะ
ได้รับรู้หรอกครับ แต่เพราะไม่รู้จริง ๆ ถ้าพวกเขาู้ก็คงไม่ทำ เหมือนกับเมื่อคุณ
รู้ซักรุ่นว่าฟ้าร้องฟ้าผ่าไม่ได้เกิดจากเทวดาที่โหน แต่จากไฟฟ้าในอากาศ คุณก็
ไม่คิดจะบูชาเทวดาแน่ ๆ